Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena *R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LVI.

„Gazeta“ ese în fiă-care ḑi
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ
a administraţiune, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 148. Braşovŭ, Joi, 8 (20) Iulie 1893.

Nou abonamentŭ la „GAZETA TRANSILVANIEI“

Cu 1 Iulie 1893 st. v.

s'a deschisŭ nou abonamentŭ, la care învitămŭ pe toţĭ amicii şi sprijinitorii fóiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	12 fl.
pe şése lunĭ	6 fl.
pe trei lunĭ	3 fl.

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	40 francĭ
pe şése lunĭ	20 „
pe trei lunĭ	10 „

Abonamente la numerele cu data de Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria:

pe unŭ anŭ	**2 fl.**
pe şése lunĭ	**1 fl.**

Pentru România şi străinătate:

pe unŭ anŭ	**8 francĭ**
pe şése lunĭ	**4 „**

Abonarea se póte face mai uşorŭ prin **mandate postale.**

Administraţiunea
„Gazetei Transilvaniei“.

Braşovŭ, 7 Iulie v.

In numerii precedenţĭ ai foiei nóstre ne-amŭ esprimatŭ părerea de rĕu pentru unele apariţiunĭ ciudate şi îngrijitóre în pressa fraţilorŭ noştri de dincolo.

Amŭ arătatŭ în deosebĭ, câtŭ de rĕu facŭ confraţii dela „Voinţa Naţională“, cândŭ, în faţa măreţei mişcărĭ naţionale din România, care, precum doveditŭ este, unesce pe toţĭ fraţii noştri din regatulŭ independentŭ, fără deosebire de partidŭ, susţin că guvernul şi partida dela putere ar fi cu rea credinţă în cestiunea nóstră, a Românilorŭ asupriţĭ, şi arŭ merge mână în mână cu contrarii neamului nostru, ba că şi-ar fi aflatŭ chiar aliaţĭ aici la noi în pretinsa partidă a „Românilorŭ unguriţĭ“, de a căreia esistenţă noi cei de aici nu scimŭ nimica până acuma.

Amŭ ḑisŭ că printr'o asemenea tactică numai strica potŭ causei nóstre marĭ, numai slăbi potŭ importanţa mişcării îmbucurătóre din România în favorulŭ nostru, încuragiândŭ pe adversarii românismului în uneltirile lorŭ.

N'amŭ înţelesŭ şi nu înţelegemŭ cum ar fi posibilŭ ca una séu alta dintre partidele politice de dincolo sĕ se foloséscă de causa nóstră transilvănénă, cu scopŭ de a-o esploata în favorulŭ politicei sale militante interne, fiă în sensŭ guvernamentalŭ orĭ oposiţionalŭ, fără ca acésta sĕ aibă pentru noi şi causa nóstră cele mai rele efecte.

Aceste efecte le-amŭ vĕḑutŭ şi le vedemŭ cu ochii, mai alesŭ de unŭ şirŭ de anĭ încóce.

Va înţelege dér orĭ şi cine, că n'amŭ mai putută rĕmâné indiferenţĭ faţă cu cérta înfocată, ce s'a încinsŭ între câte-va ḑiare de frunte de dincolo în cestiunea nóstră, căcĭ, deşi întot-déuna ne ferimŭ cu cea mai mare rigóre de-a ne ocupa de certele interne ale partidelorŭ de dincolo, nu putemŭ tăcé şi atuncĭ când aceste certe se pórtă pe socotéla nóstră, şi implicându-ne şi pe noi în ele.

Căcĭ ce însemnéză sgomotulŭ sistematicŭ, ce se face cu pretinşii „Românĭ unguriţĭ,“ carĭ ar fi gata sĕ dea mâna cu guvernulŭ românŭ, ca s'ajute Ungurilorŭ dela putere, sĕ ne desnaţionaliseze, décă nu implicarea nóstră în certele aţâţate de „Voinţa Naţională?“

Ce îndreptăţesce, întrebămŭ încă odată, pe cei dela „Voinţă“, de-a accentua mereu o astfelŭ de desbinare în sînulŭ Românilorŭ de dincolo şi de dincóce în causa cea mare a românismului?

Faptele reale nu-i îndreptăţescŭ, căcĭ ele desmintŭ categoricŭ acele afirmărĭ cutezate, dér óre îi îndreptăţesce la acésta direcţiunea politică urmată de marii bărbaţĭ ai României?

„Voinţa Naţională“ este unŭ organŭ de frunte alŭ partidului liberalŭ-naţionalŭ. Ei bine, unulŭ dintre liberalii cei mai de frunte, unulŭ dintre cei mai iluştri bărbaţĭ de statŭ ai ţĕrii, neuitatulŭ Mihailŭ Kogălniceanu, avea cu totulŭ alte vederĭ despre simţemintele şi dorinţele Românilorŭ din regatulŭ românescŭ privitorŭ la cestiunea transilvănénă.

Eată cum caracterisa Kogălniceanu la 1888 aceste sêmţĕminte şi dorinţe:

„Noi Românii din regatulŭ românescŭ unŭ minutŭ n'amŭ fostŭ, „unŭ minutŭ nu suntemŭ fără a împărtăşi durerile vóstre, fără a simpatisa cu sforţările vóstre pentru „asigurarea naţionalităţii române, „acolo unde Dumneḑeu şi Divulŭ „Traianŭ au împlântat'o, căcĭ scimŭ „că atuncĭ când — dér acésta nu „va fi — când naţionalitatea română „ar fi stinsă peste Carpaţĭ, nicĭ noi „Românii de dincóce de Carpaţĭ nu „vomŭ avé propria nóstră esistenţă „naţională asigurată!

„**Cu toţiĭ** *semţimŭ* **în inima fiă-cărui „din noi** *esistă dér durerea de a vedé „politica greşită şi funestă ce se urmăresce în contra Românilorŭ* de către „concetăţenii voştri Maghiarĭ, politică „mai înainte de tóte funestă însuşĭ „statului ungarŭ!“

Limbagiulŭ acesta clarŭ, firescŭ, simpaticŭ şi pĕtrunsŭ de idei marĭ naţionale, ilŭ înţelegeamŭ, elŭ ne mişca şi ne însufleţea.

Nu înţelegemŭ şi nu ne putemŭ însufleţi însĕ de limbagiulŭ acelora, carĭ vorŭ cu totadinsulŭ sĕ lăţéscă credinţa în România, ca şi la noi, că nu toţĭ Românii simtŭ durere în inima lorŭ din causa politicei funeste, ce se urmăresce în contra nóstră, a celorŭ din statulŭ ungarŭ, ci că o parte fórte mare dintrînşii ar fi gata chiar a sprijini acéstă politică!

Eată de ce amŭ rugatŭ pe confraţii dela „Voinţa Naţională“ sĕ ne spună, cum credŭ d-lorŭ că se póte uni unŭ asemenea limbagiu cu marele interese ale românismului în vremile grele de aḑĭ?!

Mişcarea naţională în România.

(Coresp. part. a „Gaz. Trans“.)

Craiova, 4 Iulie 1893.

Domnule Redactorŭ! Faptulŭ celŭ mai însemnatŭ, despre care dorescŭ sĕ vĕ scriu astăḑĭ, suntŭ escursiunile studenţilorŭ universitarĭ în deosebite părţĭ ale ţĕrii şi manifestările de simpatiă pentru Românii de peste Carpaţĭ, cărora de pretutindenĭ li-se dă o viă espresiune, ca rĕspunsŭ la propaganda ce facŭ studenţii pentru deşteptarea spiritului naţionalŭ şi a ideii de solidaritate între toţĭ Românii.

Pănă acum deosebite delegaţiunĭ ale studenţilorŭ, în înţelegere cu comitetulŭ centralŭ alŭ Ligei pentru unitatea culturală a Românilorŭ, au ţinutŭ conferinţe în Buzĕu, în Craiova, în Severinŭ, în Focşanĭ, şi aiurea. Pretutindenĭ studenţii au fostŭ întêmpinaţĭ cu iubire şi entusiasmŭ; în unele oraşe d. e. în Severinŭ şi Buzĕu, li-s'au datŭ banchete şi li-s'au făcutŭ ovaţiunĭ prin cântărĭ de imnurĭ şi prin retragerĭ cu facle.

Aicĭ în Craiova studenţii au fostŭ primiţĭ de-o mulţime de cetăţenĭ, în fruntea cărora se afla o comisiune a Ligei, secţiunea Craiova. D. I. *Faurŭ*, vice-preşedintele comitetului Ligei, şi după dênsulŭ unŭ elevŭ alŭ liceului, Constantineanu Mircea, le ţinŭ câte o alocuţiune de bunăvenire. Apoi elevii liceului, întruniţĭ în corŭ sub conducerea măestrului lorŭ de musică S. I. *Ilarianu*, cântară imnulŭ naţionalŭ „Deşteptă-te Române“. D. Magnu G. *Baileanu*,

---

FOILETONULU „GAZ TRANS.“

FERICIRE.

Novelă, tradusă din limba germană de *Il. Chendi.*

Prietinei L.

(Fine).

Felice începù a face toaleta, ér vĕrulŭ sĕu îşĭ aprinse o ţigaretă, şi se uita în giurŭ de sine prin salonŭ.

— „Ha ha, uite 'ncóce“, strigà de-odată, „ce face vêntrariulŭ acesta şi o mănuşă de damă lângă notele tale! Ce mânuţă va fi purtatŭ mănuşa asta înmuiată în parfumŭ de viorele!...—ce sĕ veḑĭ, totuşĭ nu ai rĕmasŭ tu aşa de strĕinŭ, ca sĕ nu ai cunoscinţe cu fiinţe femeescĭ! Altcum trebue sĕ mi-o închipuescŭ, căcĭ tu într'adevĕrŭ eştĭ unŭ băiatŭ alŭ naibii de frumosŭ, căcĭ tóte privirile, ce ne urmară erĭ; nu le-am atrasŭ eu asupra nóstră, ci tu!

Felice sosì din odaia de toaletă şi luà la sine evantaiulŭ şi mănuşa.

— „Bernard, te rogŭ....!“ ḑise elŭ indignatŭ...

—„Sĕ nu o iai în nume de rĕu“, rîse Bernard, „eu sunt discreţiunea în persónă, — apoi suntemŭ numai intre noi. Şi eu iubescŭ femeile cele cu ochii seducĕtorĭ, după carĭ se tupilesce câte-unŭ drăcuşorŭ. Ba am avutŭ şi o prietină odată — Dómne, cum mi-o revócă în memoriă mirosulŭ acesta de viorele — ciudatŭ, cum stà în legătură memoria cu nervii mirosului! Ea era o femeiă minunată, numai prea escentrică. Pretindea dela mine, ca de dragostea ei sĕ nu mergŭ la America, cerea peste totŭ lucrurĭ cu neputinţă — în sfêrşitŭ ne-amŭ despărţitŭ şi nu am mai auḑitŭ nimicŭ de ea. O, ce femeiă, ce ochĭ la ea! Veḑĭ, veḑĭ, mirosulŭ acesta m'a făcutŭ sentimentalŭ. Ha, divanulŭ întregŭ e parfumatŭ — acu numai înţelegŭ aranjamentulŭ ciudatŭ alŭ salonului tĕu... Ce vĕdŭ, omule, tu înroşescĭ ca o fată tênĕră; sfântŭ şodŭ, ce eştĭ, nu te ocupa cu gândulŭ de a nega înaintea mea. Spune-mĭ totulŭ ca la unŭ omŭ practicŭ — firesce, că-ţĭ promitŭ discreţiune!“

Felice îşĭ puse resolutŭ pălăria pe capŭ.

— „Fi bunŭ şi nu-mĭ mai vorbi despre acésta, décă voiescĭ, ca sĕ te însoţescŭ. E o profanare sĕ vorbescĭ în chipulŭ acesta despre *ea*, — e o profanare, mĕ înţelegĭ?“

— „Ce naiba, aşa stămŭ? Las', las', sciu eu, că voi artiştii aveţĭ vederĭ deosebite de ale laicilorŭ, şi cum că eştĭ unŭ adevĕratŭ artistŭ, nu mĕ mai îndoiescŭ. Fi cu minte şi nu te supĕra, căcĭ nu portŭ eu vina, că am datŭ de mănuşa acésta — étă îţĭ promitŭ, că nu voiu mai aminti nimicŭ. Povestesce-mĭ tu mai bine, ce mai zace în în pulpitulŭ mesei tale de scrisŭ, vre o operă ceva?

— „Pentru ce voiescĭ sĕ scii?“

— „Curiósă întrebare! Nu veḑĭ şi nu bagĭ de sémă, că mĕ interesezŭ? Eu îţĭ suntŭ rudenia cea mai de aprópe, în apropierea ta îmĭ reînviéză tóte visurile tinereţei — eu tare aşĭ dori sĕ-ţĭ fiu folositorŭ! Crede-mĕ, Felice, că îmĭ vine sĕ mĕ considerŭ de tatălŭ tĕu séu, celŭ puţinŭ de unŭ frate mai mare alŭ tĕu. Şi tu, cum eştĭ, ai fi în stare sĕ mĭ închiḑĭ uşa pe dinaintea nasului şi sĕ-mĭ ḑicĭ: du-te şi dă-mĭ pace!“

— „O, eştĭ fórte marinimosŭ, Bernard, îţĭ mulţumescŭ pentru interesarea ta, értă-mĭ purtarea mea necuviincićsă, dér eu sunt cu totulŭ nedeprinsŭ, ca sĕ se intereseze cineva de mine“.

După acestea plecară la prânḑŭ şi pe drumŭ aflà Bernard, că opera de predilecţiune a lui Felice era o simfoniă pentru orchestru, carea zăcea perfectă în masa lui de scrisŭ.

— „Şi tu încă nu ţi-ai ascultatŭ lucrarea ta propriă?“

— Felice surise. „Totuşĭ — şi încă fórte desŭ în visŭ“, îi rĕspunse. „Şi cu aceste eştĭ mulţumitŭ?“

— „Da!“—Insĕ „da“ acesta suna de totŭ nesigurŭ!

— „Trebue sĕ se schimbe lucrurile!“ observà Bernard.

* * *

In ḑiua următóre îşĭ serbà secretarulŭ B., prietinulŭ lui Felice, ḑiua nascerei. Sosirea acasă a fiicei celei marĭ dase prilegiu, ca sĕ învite unŭ cercŭ mai însĕmnatŭ de prietinĭ la masă. Când merse Felice, ca sĕ gratuleze, se vĕḑù de-odată împregiuratŭ de o dróiă de prietinĭ, se vĕḑù în mijloculŭ unei societăţĭ considerabile. Oamenii cei afabilĭ şi deschişĭ, conversaţiunea